

Китоби Дониёл — Рақами сию ду

Аз шерон то фиреб: таҳлили амиқ ба Дониёл 6 ва нубуввати замони охир

Jeff Pippenger

2023-12-27

Боби шашуми Дониёл хатти сеюм дар шаш боби аввали Дониёл аст, ки бевосита намунае аз бухрони қонуни якшанbero пешкаш мекунад. Дар боби сеюм ҳайкали тиллоии Набукаднесар ва се ҷавони содиқ парчамеро намояндагӣ мекунанд, ки барафрошта мешавад ва тамоми ҷаҳон онро мебинад.

Пас подшоҳ Набукаднесар фиристод, то амирон, волиён, ҳокимон, доварон, хазинадорон, мушовирон, назирон ва ҳамаи сарварони вилоятҳоро ҷамъ оваранд, то ба бахшидани ҳайкале, ки Набукаднесар подшоҳ барпо карда буд, биёянд. Дониёл 3:2.

Дар боби сеюм, он се шахси арзанда аз сачда кардан сарпечӣ намуданд, ва амали онҳо таъқиби кӯраи оташинро бар сари онҳо овард; ҳол он ки Дониёл дар боби шашум, се бор дар як рӯз сачда мекунад, ва амали ӯ таъқиби ҷоҳи шеронро бар сари ӯ овард. Сатр бар сатр, онҳо таъқиби қонуни якшанbero ҳамчун қарори ибодат муаррифӣ мекунанд, ки дар ҳар ду ҳолат, онро аллакай вафодорон муайян кардаанд. Онҳое ки бо таркиби се ва як, ки рамзи яксаду чилу чор ҳазор аст, намояндагӣ мешаванд, пеш аз он ки такони таъқиб фаро расад, дар ҳақиқат устувор гардидаанд.

Фаришта гуфт: «Нафсро инкор намоед; шумо бояд зуд қадам бардоред». Баъзе аз мо вақт доштем, то ҳақиқатро қабул кунем ва қадам ба қадам пеш равем, ва ҳар қадаме, ки бардоштем, ба мо қувват додааст, то қадами баъдиро бардорем. Аммо акнун вақт қариб ба анҷом расидааст, ва он чиро мо дар тӯли солҳо омӯхтаем, онҳо мачбур хоҳанд буд дар чанд моҳ биомӯзанд. Онҳо ҳамчунин бисёр чизҳоро бояд аз ёд бароранд ва бисёр чизҳоро аз нав биомӯзанд. Онҳое ки хангоми баромадани фармон намехоҳанд тамғаи ҳайвон ва сурати ўро қабул кунанд, бояд ҳозир қатъият дошта бошанд, то бигӯянд: На, мо муассисаи ҳайвонро ба эътибор нахоҳем гирифт». Early Writings, 68.

Дар боби панҷум, қонуни якшанбе ба анҷоми ҳайвони заминӣ ишора мекунад, ва ба доварие, ки аз ҷониби душманоне оварда шуд, ки аз миёни девор ворид гардиданд.

Дар ҳамон шаб Балшасар, подшоҳи калдонӣ, кушта шуд. Ва Дорей мидӣ, ки тақрибан шасту ду сола буд, подшоҳиро ба даст гирифт. Дониёл 5:30, 31.

Дар боби шашум мӯҳргузори қавми Худо, ки бо гузошта шудани мӯҳри подшоҳ бар даҳани ғори шерон ифода ёфтааст, муайян карда мешавад.

Ва санге оварда, бар даҳони ғор ниҳоданд; ва подшоҳ онро бо мӯҳри худ ва бо мӯҳри аёнаш мӯҳр кард, то он чи дар бораи Дониёл қарор ёфта буд, тағйир дода нашавад. Дониёл 6:17.

Ҳар се хат ба хусусиятҳои он алам, ки дар абр барафрошта мешавад, дар соати зилзилаи бузург дар боби ёздаҳуми Ваҳй саҳм мегузоранд.

Ва онҳо овози бузургро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ва дар ҳамон соат зилзилаи бузурге ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он зилзила аз мардум ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд; ва боқимондагон ба тарс афтоданд ва Худои осмонро ҷалол доданд. Ваҳй 11:12, 13.

Боби шашуми Дониёл муҳргузори кавми Худоро муайян мекунад, вале ба таври мушаххастар ба ҷазо додани иттиҳоди «раисон, волиён ва амирон, мушовирон ва сарлашкарон», ки подшоҳро фиреб доданд, то Дониёлро ба қатл расонад, дахл дорад. Фиреб хӯрдани подшоҳ (рамзи давлат) мавзӯи муҳими нубувватист, ки чандин шохидони нубувватиरो дар бар мегирад. Бар хилофи Набукаднесар дар боби сеюм, ё Белшасар дар боби панҷум, ки ҳар ду то пас аз фаро расидани бухрон аз Дониёл ва он се шохид беҳабар буданд, «таваҷҷуҳи хос»-и Дориюш ба Дониёл пеш аз бухрон муҳити дигарро барои бухрони қонуни якшанбе муайян мекунад.

Дониёл аз он ду раис «бартар шумурда мешуд», ва он се раис бар яксаду бист мир ҳоким буданд. Дониёл пеш аз ҳама дар муқоиса бо раисон ва мирон қарор дода шудааст, ва ӯ бар он ду нафаре, ки иттиҳоди фиребро, ки бо рақами панҷ муаррифӣ мешавад (панҷ бокираи нодон), ташкил медиҳанд, бартарӣ дода шудааст.

Ва Дориюш писанд омад, ки бар салтанат яксаду бист ҳоким муқаррар намояд, то бар тамоми салтанат бошанд; ва бар онҳо се раис, ки Дониёл яке аз онҳо буд, то он ҳокимон ба эшон ҳисобот диҳанд, ва подшоҳ зиён набинад. Пас ин Дониёл бар раисон ва ҳокимон бартарӣ ёфт, зеро рӯҳи аъло дар ӯ буд; ва подшоҳ ният дошт ӯро бар тамоми мамлакат бигуморад. Он гоҳ раисон ва ҳокимон меқӯшиданд баҳонае бар зидди Дониёл дар бораи қорҳои салтанат биёбанд; аммо ҳеҷ баҳона ё айбе наёфтанд, зеро ки ӯ амин буд, ва ҳеҷ хато ё айбе дар ӯ ёфт нашуд. Пас он мардон гуфтанд: «Мо бар зидди ин Дониёл ҳеҷ баҳонае нахоҳем ёфт, магар он ки онро дар бораи шариати Худои ӯ биёбем». Дониёл 6:1–5.

Дориюш барои нишон додани фиребе истифода бурда мешавад, ки бар зидди подшоҳ ба амал оварда мешавад ва дар охири ҷаҳон даҳ подшоҳро (Созмони Милали Муттаҳид) намояндагӣ мекунад. Ин фиреб ба он нафрате мусоидат мекунад, ки даҳ подшоҳ (Созмони Милали Муттаҳид) нисбат ба фоҳиша (папагӣ) зоҳир месозанд, ва ин боис мегардад, ки онҳо «ӯро вайронӣ бараҳна гардонанд» ва «гӯшташро бихӯранд ва ӯро дар оташ бисӯзонанд».

Ва даҳ шохе ки бар ҳайвон дидӣ, онҳо аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро харобу бараҳна хоҳанд сохт, ва гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо гузоштааст, ки иродаи ӯро ба ҷо оваранд, ва ҳамфикр бошанд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон бисупоранд, то суҳанони Худо ба анҷом расанд. Ва он зане ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:16–18.

Созмони Милали Муттаҳид (подшоҳии ҳафтум) папстворо нобуд хоҳад кард, гарчанде ки онҳо чанде пеш подшоҳии худро ба вай дода бошанд ҳам, зеро онҳо фақат «муддати кӯтоҳе» ҳукмронӣ мекунанд.

Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷ нафар афтодаанд, ва яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва ҳангоме ки ӯ ояд, бояд муддати кӯтоҳе боқӣ монад. Ваҳй 17:10.

Ҳангоми қонуни якшанбе, салтанати шашуми нубуввати Китоби Муқаддас, ҳайвони заминии Ваҳй боби сенздаҳум (Иёлотӣ Муттаҳида), тоза ҳукмронии худро дар тӯли ҳафтод соли рамзӣ ба анҷом расонидааст, ки дар он салтанати панҷуми нубуввати Китоби Муқаддас, ҳайвони баҳрии Ваҳй боби сенздаҳум (попият), дар давоми он ҳафтод соли рамзии Ишаъё боби бисту сеюм фаромӯш гардидааст.

Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сурро ҳафтод сол фаромӯш хоҳанд кард, мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ; баъд аз анҷоми ҳафтод сол Сур мисли фоҳиша суруд хоҳад хонд. Барбатеро бигир, дар шаҳр гардиш кун, эй фоҳишаи фаромӯшшуда; оҳанги ширин соз, сурудҳои бисёр бихон, то ки ба ёд оварда шавӣ. Ва баъд аз анҷоми ҳафтод сол воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд Сурро тафакқуд хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ боз хоҳад гашт, ва бо ҳамаи мамолики ҷаҳон бар рӯи замин зино хоҳад кард. Ишаъё 23:15–17.

Ҳангоми қонуни якшанбе салтанати ҳафтуми нубуввати Китоби Муқаддас, яъне даҳ подшоҳ (Созмони Милали Муттаҳид), ба подшоҳӣ оғоз мекунад, вале фақат ба муддати кӯтоҳ; зеро он гоҳ подшоҳи асосии даҳ подшоҳ ба кори маҷбур сохтани тамоми ҷаҳон оғоз менамояд, то зери сохтори ҳайвон, ки иттиҳоди калисо ва давлат аст ва ҳамчун сурати ҳайвон рамзгузори шудааст, муттаҳид гардад.

Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин боло меомад; ва ӯ ду шох дошт, монанди барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар пеши ӯ ба амал меовард ва замин ва сокинони онро водор мекард, ки ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки захми марговараш шифо ёфта буд. Ва мӯъҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба тавре ки ҳатто дар пеши назари мардум оташро аз осмон бар замин фуруд меовард, ва сокинони заминро ба воситаи он мӯъҷизаҳое, ки ба ӯ қудрат дода шуда буд, то дар пеши ҳайвон ба амал оварад, фиреб меод; ва ба сокинони замин мегуфт, ки барои он ҳайвон, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монда буд, сурате бисозанд. Ваҳй 13:11–14.

Унсури асосии рамзшиносии ҳайвони заминӣ (Иёлотӣ Муттаҳида), ки аз барра оғоз меёбад ва дар поён ҳамчун аждаҳо сухан мегӯяд, сухан гуфтани он аст. Сухан гуфтан, ба маънои нубувватӣ, амали мақомоти қонунгузор ва судиро муайян мекунад.

«Сухан гуфтани миллат амали ҳокимиятҳои қонунгузор ва судии он аст». «Муборизаи Бузург», 443.

Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико бори нахуст чун барра сухан гуфт, он Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико ба вуҷуд овард ва ба ин васила барои онҳое, ки аз таъкиботи папа ва подшоҳони Аврупо мегурехтанд, сарзамини паноҳгоҳро барқарор намуд.

Ва замин ба он зан ёрӣ расонид, ва замин даҳони худро кушода, селоберо, ки аждаҳо аз даҳони худ бароварда буд, фуру бурд. Ваҳй 12:16.

Дар анҷоми ҳафтод соли рамзӣ, ҳайвони заминӣ боз сухан мегӯяд, аммо он гоҳ чун аждаҳо, зеро ибодати якшанберо, ки аломати ҳокимияти папагӣ аст, ба иҷро медарорад. Ҳангоме ки аломати ҳокимияти папагӣ ба иҷро дароварда мешавад, папагӣ ба ёд оварда мешавад, ва вай ба ёд оварда мешавад, ҳангоме ки риояи Он Ҳукме, ки ҳаргиз набояд фаромӯш мешуд, ғайриқонунӣ гардонда мешавад.

Рӯзи шанберо ба ёд овар, то онро муқаддас нигоҳ дорӣ. Шаш рӯз меҳнат намо ва тамоми кори худро ба анҷом расон; аммо рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст: дар он ҳеҷ коре нақун, на ту, на писарат, на духтарат, на ғуломат, на канизат, на чорпоёнат, ва на бегонае ки дар дарвозаҳои ту соқин аст. Зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва замин, баҳр ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо баракат дод ва онро муқаддас гардонид. Хуруҷ 20:8–11.

Сипас, пасгардонии миллӣ ба харобии миллӣ пайравӣ мекунад, ва се қудрате, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд, даст ба ҳам медиҳанд.

«Ба воситаи фармоне, ки ба муқобили қонуни Худо барпо намудани муассисаи папагиро маҷбур месозад, миллати мо худро қомилан аз росткорӣ ҷудо хоҳад кард. Вақте ки протестантизм дасти худро аз фарози он варта дароз карда, дасти қудрати Румро бигирад; вақте ки вай аз болои он жарфно расида, бо Спиритизм дастфишорӣ кунад; вақте ки, зеро таъсири ин иттиҳоди сегона, кишварӣ мо ҳар як усули Қонуни асосии худро ҳамчун ҳукумати протестантӣ ва ҷумҳуриявӣ рад кунад ва барои паҳн намудани дурӯғҳо ва фиребҳои папагӣ чораҳо андешад, он гоҳ мо метавонем бидонем, ки вақти ғайриқонунии аҷоибонаи Шайтон фаро расидааст ва анҷом наздик аст». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 451.

Ҳангоме ки «Протестантизм» (Иёлоти Муттаҳида), «қудрати Рум» (Ватикан) ва «Рӯҳониятгарой» (Созмони Милали Муттаҳид) дар масъалаи қонуни якшанбе даст ба ҳам медиҳанд, онҳо ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичиддӯн раҳнамун сохтанро оғоз мекунанд; ва ин чунин тасвир шудааст, ки нахуст ҷаҳонро маҷбур месозанд, то ҳокимияти як ҳукумати ҷаҳониро бипазирад, ки аз қалисо ва давлат иборат аст, дар ҳоле ки қалисо идорақунандаи ин муносибат мебошад. Қудрати мӯъҷизаҳое, ки аз ҷониби ҳайвони заминӣ ба қор бурда мешаванд, на танҳо боиси фосиқии фоидаҳои Сур бо подшоҳони замин мегардад, балки «сухан гуфтани» сурати ҷаҳонии ҳайвонро низ ба иҷро водор месозад. Аз рӯи таърифи нубувватӣ, ин маънои онро дорад, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ бояд як мақоми қонунгузор (воқеъ дар Нью-Йорк) ва як мақоми судӣ (воқеъ дар Ҳейг) дошта бошад.

Ва соқинони заминро ба воситаи он мӯъҷизоте ки ба ӯ қудрат дода шуда буд, то дар ҳузури ҳайвон ба амал оварад, фиреб медиҳад; ва ба соқинони замин мегӯяд, ки барои ҳайвоне ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, ҳайкале бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуда буд, ки ба ҳайкали ҳайвон нафасе ато кунад, то ҳайкали ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба ҳайкали ҳайвон сачда нақунад, қушта шавад. Ва ӯ ҳамаро — хурду бузург, доро ва қамбағал, озод ва қуломо — маҷбур месозад, ки бар

дасти рости худ ё бар пешони худ нишоне бигиранд; ва то ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишон, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ўро дорад. Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, бигзор шумораи ҳайвонро ҳисоб кунад; зеро он шумораи инсон аст; ва шумораи ӯ шашсаду шасту шаш аст. Ваҳй 13:14–18.

Ваҳшии замин (Иёлоти Муттаҳида), тамоми ҷаҳонро фиреб хоҳад дод, то сурати ҷаҳонии ваҳшӣ, ҳамон суратеро, ки Иёлоти Муттаҳида ҳангоми роҳ бурдан ба қонуни якшанбе ва дар ниҳоят қорӣ сохтани он ташаккул дода буд, бипазиранд. Сипас он ба ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ қудрат хоҳад дод, то қонунҳои худро бо ҷазои марг ва ё ҷаримаҳои иқтисодӣ татбиқ намояд. Фиреби Дориюши подшоҳ рамзи фиреби подшоҳон аст, ки дар нубувват тақроран муайян карда мешавад; зеро ҳангоме ки ваҳшии замин ҷаҳонро водор сохтанро оғоз мекунад, то ҳукумати ягонаи ҷаҳониро бипазирад, далеле, ки барои маҷбур сохтани ҷаҳон ба қабули ин низом истифода мешавад, ин аст, ки қудрате, ки миллатҳоро ба ғазаб овардааст (Ислом), бояд бо ҷанги умумиҷаҳонӣ муқобилат карда шавад.

Иёлоти Муттаҳида нишони ҳокимияти папиро қорӣ мекунад, зеро доварҳои Худо дар Иёлоти Муттаҳида, дар арафаи қонуни якшанбе, чунин ҳолати бўҳронро ба вуҷуд оварда буданд, ки чунин роҳи ҳал пешкаш шуд: бо бозгашт ба ҳудуди католикӣ, саҳтиҳои иқтисодие, ки рӯ ба афзоиш доштанд, хотима хоҳанд ёфт. Аммо дар вақти қонуни якшанбе, душмане ки аз зери девори паст пинҳонӣ даромада буд, довари ҳаробии милли меоварад.

«Ва он гоҳ фиребгари бузург одамонро бовар мекунонад, ки онҳое ки ба Худо хизмат мекунанд, сабаби ин бадихо мебошанд. Он табақае, ки норозигии Осмонро ба вуҷуд овардааст, ҳамаи мусибатҳои худро бар гардани онҳое хоҳад гузошт, ки итоати эшон ба аҳкоми Худо барои қонуншиканон сарзаниши доимист. Эълон карда хоҳад шуд, ки одамон бо вайрон кардани шанбеи якшанбе Худоро меранҷонанд; ки ин гуноҳ офатҳоро ба бор овардааст, ки то замоне ки риояи якшанбе ба таври қатъӣ иҷборан татбиқ нашавад, бас нахоҳанд шуд; ва онҳое, ки талаботи аҳкоми қорумро пеш мегузоранд ва ба ин васила эҳтиром ба якшанберо аз байн мебаранд, ошӯбгарони халқанд ва бозгашти онро ба марҳамати илоҳӣ ва шукуфоии заминӣ манъ мекунанд. Ба ҳамин тарз, айбномае ки дар қадим бар зидди бандаи Худо оварда шуда буд, тақрор хоҳад ёфт, ва бар пояҳое, ки ба ҳамон андоза ба ҳубӣ устувор карда шудаанд: “Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Аҳъоб Илёсро дид, Аҳъоб ба вай гуфт: Магар туй, ки Исроилро ба изтироб меандозӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Ман Исроилро ба изтироб наовардаам; балки ту ва хонадони падарат, азбаски шумо аҳкоми Худовандро тарк кардаед, ва ту аз Баалим пайравӣ намудай.” 3 Подшоҳон 18:17, 18. Чун хашми мардум бо айбҳои дурӯғин барангехта шавад, онҳо нисбат ба фиристодагони Худо равише пеш хоҳанд гирифт, ки ба он чи Исроили муртад нисбат ба Илёс пеш гирифта буд, бисёр монанд хоҳад буд». Муборизаи Бузург, 590.

Дар «соат»-и «заминларзаи бузург»-и Ваҳй, боби ёздаҳ, «Войи» сеюми Ислом, ки ҳамзамон Карнаи Ҳафтум низ ҳаст, он гоҳ садо медиҳад, ва он халқҳоро ба ғазаб меоварад. Он ғазаби халқҳо бар зидди Ислом барои фиреб додани ҷаҳон ба қабули ҳамон ваъдаи пучи пештар барои ҳайвони заминӣ нокомгардида истифода хоҳад шуд. Он ваъдаи пуч ин аст: ки бо итоат кардан ба ҳокимияти католицизм, чунон ки бо нишони ҳокимияти папавӣ намояндагӣ

мешавад, довариҳои рӯзафзуни Худо қатъ хоҳанд шуд. Он ваъда, ки аллакай барои Иёлотии Муттаҳида бетаъсир будани худ исбот шудааст, он гоҳ ҳамчун ваъда ба ҷаҳони ба воҳима афтода ба кор бурда хоҳад шуд.

Таъкид хоҳанд кард, ки агар халқҳои ҷаҳон фақат ба мувофиқа оянд ва иҷоза диҳанд, ки ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ ба мақсади муқобила бо ҷангҳои, ки аз ҷониби Ислом оварда мешаванд, барпо гардад, субот боз хоҳад гашт. Ислом ҳамон қудратест, ки дар Навиштаҳои муайян шудааст ва ҳар инсонро бар зидди Ислом муттаҳид месозад, аммо ин муттаҳидшавӣ фиреби ниҳони подшоҳон аст.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт, зеро ки Худованд озори тӯро шунидааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас хоҳад буд, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Исмоил падари рӯҳонии дини Ислом аст. Дуруст аст, ки Муҳаммад, падари Ислом, то асри ҳафтум дар таърих падида нашуд, вале халқҳои бостонии айнӣ ҳамонҳоянд, ки Худо онҳоро барои намояндагӣ кардани халқҳои рӯҳонӣ дар айёми охир истифода мебарад.

Чунин мегӯяд Худованд, Подшоҳи Исроил, ва Наҷотдиҳандаи ӯ, Худованди лашкарҳо: Ман аввалин ҳастам, ва Ман охирин ҳастам; ва ғайр аз Ман ҳеҷ Худое нест. Ва кист, ки мисли Ман бихонад, ва онро эълон намояд, ва барои Ман ба тартиб дарорад, аз замоне ки Ман қавми қадими барқарор кардам? Ва чизҳоро, ки меоянд ва рӯй хоҳанд дод, бигзор ба онҳо нишон диҳанд. Ишаъё 44:6, 7.

Пеш аз он ки Исмоил таваллуд шавад, номи ӯ гузошта шуда буд ва нақши пешгӯнаи ӯ муайян гардида буд. Дастҳои насли рӯҳонии ӯ «бар зидди ҳар кас» хоҳанд буд, ва «дасти ҳар кас» бар зидди «ӯ» хоҳад буд. Ва бар ҳилофи таълими аблаҳонаи либерализми пешрафта, Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки Исмоил «дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Онҳо ба фарҳанги атрофи худ ҳамгун намешаванд, балки, баръакс, бисёре аз онҳо онро маҳкум мекунанд, бар зидди он эътироз менамоянд ва ба он ҳамла мекунанд. Рӯҳи Исмоил он аст, ки «ӯ» «марди ваҳшӣ» хоҳад буд. Андешае ки гӯё як табақаи ороиштаҳои дини ислом вучуд дошта бошад, на дар Қаломии Худо ва на дар Қуръон пуштибонӣ намеёбад.

Фиреби ду подшоҳ ва яксаду бист амир дар боби шашуми Дониёл, он фиребро муайян месозад, ки бар даҳ подшоҳ оварда мешавад, ҳангоме ки онҳоро ба ин бовар меоранд, ки мақсад ва зарурати ғаврии татбиқ намудани ҳукумати ягонаи ҷаҳонӣ, тахти назорати Рум, расидагӣ ба бӯҳрони рӯ ба афзоиши ҷанги исломист, ки «войи сеюм» мебошад. Ҳамин ки сурати ҳайвон барпо гардида, қудрат меёбад, то «сухан гӯяд», ҷаҳон хоҳад фаҳмид, вале хеле дер, ки мақсадҳои папасият расидагӣ ба қасонест, ки шанбеи рӯзи ҳафтумро нигоҳ медоранд (Дониёл), на ба душмане, ки аз тариқи девори ҷанубии беназорат пинҳонӣ дохил шуд.

«Қаломии Худо аз хатари наздикшаванда хушдор додааст; агар ба ин эътино карда нашавад, ҷаҳони протестантӣ танҳо вақте хоҳад фаҳмид, ки мақсадҳои Рум дар ҳақиқат

чӣ ҳастанд, ки барои гурехтан аз дом аллакай дер хоҳад шуд. Ў хомӯшона ба қудрат афзуда истодааст. Таълимоти ӯ дар толорҳои қонунгузорӣ, дар калисоҳо ва дар дилҳои одамон таъсири худро мерасонанд. Ў биноҳои баланд ва азими худро барпо мекунад, ки дар махфигоҳҳои пинҳонии онҳо таъкиботҳои пешинаи ӯ боз такрор хоҳанд шуд. Пинҳонӣ ва бидуни он ки гумон бурда шавад, ӯ қувваҳои худро таквият медиҳад, то вақте ки фурсати зарба заданаш фаро расад, мақсадҳои худро пеш барад. Ҳамаи он чи ӯ мехоҳад, мавқеи бартарист, ва ин аллакай ба ӯ дода мешавад. Мо ба зудӣ хоҳем дид ва хоҳем ҳис кард, ки мақсади унсури румӣ чист. Ҳар кӣ ба каломи Худо имон оварад ва ба он итоат намояд, аз ҳамин сабаб мазаммат ва таъкиботро ба сари худ хоҳад овард». The Great Controversy, 581.

Фиреби Созмони Милали Муттаҳид, ки онро папагӣ ба амал меоварад ва интиқоми дилҳои онҳоро ба вучуд меорад, дар Навиштаҳо бисёр тасвир шудааст, ва қиссаи Дориюш намунаи асосии ин ҳақиқат мебошад. Ин фиребест, ки аввал дар Иёлотӣ Муттаҳида анҷом меёбад ва сипас бар ҷаҳон такрор карда мешавад. Ин ҳақиқат дар қиссаи Илёс ва Изобал шинохта мешавад, сипас боз дар қиссаи Яҳёи Таъмиддиханда ва Ҳирӯдиё, инчунин дар маслуб шудани Масеҳ. Ба ҳашм овардани миллатҳо аз ҷониби Ислои ҳилаест, ки қудрати папагӣ ба қор мебарад ва барои ӯ мавқеи мусоид фароҳам меоварад, то ниғаҳдорандагони шанберо дар саросари ҷаҳон мавриди ҳамла қарор диҳад.

Аввалин зикри Ислои муаррифӣ шудани Исмоил ба Навиштаҳои Муқаддас аст, ва нақше ки барои Ислои дар охири ҷаҳон муайян шудааст — яъне ба воҳимаи умумӣ андохтани ҷаҳон то ки онҳо ҳар гуна пешниҳодро ҳамчун роҳи ҳал бипазиранд, — ҳамон чизест, ки имқон медиҳад фиреб амалӣ гардад. Ин фиреб аст, ки Созмони Милали Муттаҳидро (даҳ подшоҳро) бармеангезад, то иродаи Худоро ба ҷо оварда, розӣ шаванд салтанати худро (салтанати ҳафтумро) ба папосӣ (ваҳшӣ) бисупоранд.

Фиребе, ки бо воситаи Дориюш ва дигар хатҳои нубувватӣ тасвир шудааст, нақши ислоиро дар ба ҳашм овардани миллатҳо дар бар мегирад, сабаби ниҳонии он ки папагӣ аз ҷониби Созмони Милали Муттаҳид нобуд карда мешавад низ дар он аст; ва ҳамчунон ба ҳамон андоза муҳим, он шароитро муайян месозад, ки муаммои салтанати ҳаштумро ихота мекунанд, яъне он ки аз миёни ҳафт буда, ҳамчун сари Бобили муосир барпо карда мешавад.

Дониёл дар ғори шерон як тасвири бисёр мураккаби нубувватист, аммо фаҳмиши он танҳо вақте дастрас мешавад, ки усули «хат бар хат» татбиқ гардад.

Мо дар мақолаи навбатӣ боби шашуми Дониёлро идома хоҳем дод.

«Вақте ки мо, ҳамчун қавм, дарк кунем, ки ин китоб барои мо чӣ маъно дорад, дар миёни мо эҳёи бузург дида хоҳад шуд». Testimonies to Ministers, 113.